

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 92/2018
12.06.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Коста Милић, адвокат из ..., против туженог ББ ..., ул. ... бр. ..., Огранак, ... бр. ..., ради накнаде штете, вредност предмета спора 54.282.256,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6370/16 од 23.11.2017. године, у седници већа одржаној дана 12.06.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6370/16 од 23.11.2017. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду П 2423/12 од 22.06.2016. године одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу плати износ од 54.282.256,00 динара са законском затезном каматом од 03.10.2012. године до исплате. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 507.536,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 6370/16 од 23.11.2017. године одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у границама ревизијских разлога прописаних одредбом члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијским наводима да нижестепени судови нису правилно ценили обавештење туженог од 03.10.2012. године, указује се на погрешну оцену изведених доказа, што није разлог за изјављивање ревизије према одредби члана 407. Закона о парничном поступку. Битне повреде

одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку осим ако нису учињене у поступку по жалби не представљају ревизијски разлог из члана 407. Закона.

Предмет тужбеног захтева је потраживање на име накнаде штете због незаконите обуставе испоруке електричне енергије.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су биле у уговорном односу поводом испоруке електричне енергије. Тужени је тужиоцу испоставио рачун за јули 2012. године којим му је фактурисао цену за испоручену електричну енергију у износу од 992.343,24 динара са роком плаћања 20.08.2012. године. Тужилац је 09.08.2012. године обавестио туженог да је измирио дуг у износу од 700.000,00 динара по рачуну за јуни 2012. године и замолио да му се дозволи продужење рока за измирење остатка дуга до 22.08.2012. године. Тужиоцу је 24.08.2012. године упућена опомена због неизмирених обавеза у износу од 1.152.682,31 динара. Опоменом су обухваћена задужења закључно са 20.08.2012. године и уплате закључно са 23.08.2012. године. У опомену је тужилац упозорен да су се због неизмирених обавеза по претходној опомену стекли услови за обуставу испоруке електричне енергије. Остављен му је рок од 15 дана за измирење обавеза. Након тога, тужени је поново обавестио тужиоца 27.08.2012. године о доспелом дугу закључно са рачуном за јул 2012. године који на дан обавештења износи 822.682,31 динара. Тужилац је поново упозорен да ће му уколико не измири дуг до 28.08.2012. године бити привремено обустављена електрична енергија. Дана 24.09.2012. године тужилац је обавештен о стању дуга закључно са августом 2012. године и упозорен да ће му уколико не измири дуг до 26.09.2012. године бити обустављена испорука. Испорука електричне енергије му је обустављена 27.09.2012. године. На дан обуставе укупан дуг тужиоца је износио 1.241.175,87 динара, од ког износа неплаћени део рачуна за јул 2012. године је 270.682,81 динара.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да нема основа за обавезивање туженог на накнаду штете. Тужилац није доказао да је тужени поступао противправно и да је његова радња у узрочној вези са штетом насталом на имовини тужиоца. Зато је одбијен тужбени захтев.

Према оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одбили тужбени захтев као неоснован.

У конкретном случају није испуњен основни услов за обавезивање туженог на накнаду штете, а то је противправно поступање туженог и постојање узрочно-последичне везе између таквог поступања и штете настале на имовини тужиоца.

Неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени одредбе члана 153. Закона о енергетици. Овом законском одредбом овлашћен је Оператор система да купцу због неизмирења обавеза из уговора о продаји обустави испоруку електричне енергије, под условима и на начин прописан Законом, актом о условима испоруке и снабдевања и другим прописима донетим у складу са Законом. Пре обуставе испоруке енергије купцу мора бити достављена писмена опомена у којој је одређен рок за отклањање уочених неправилности и недостатака, који не може бити краћи од три дана од достављања опомене.

Тужиоцу је пре извршене обуставе испоруке електричне енергије више пута достављена опомена са обавештењем о стању дуга и упозорењем на могућност обуставе испоруке електричне енергије у случају неизмирења дуга. Остављен му је и прописани рок за измирење обавезе. Опоменом од 24.08.2012. године тужиоцу је остављен рок од 15 дана за испуњење обавезе. Тужилац је обавештен о неизмиреном дугу и 27.08.2012. године и упозорен на обуставу испоруке електричне енергије уколико не измири обавезе. Упозорен је да свој технолошки процес рада прилагоди новонасталим условима. Тужилац је 27.08.2012. године тражио пролонгирање искључења до краја недеље (30/31.08.2012. године). Дописом од 10.09.2012. године тражио је продужење рока за уплату до 13.09.2012. године. Електрична енергија му је обустављена 27.09.2012. године. До дана извршене обуставе тужилац дуг није измирио. Из наведеног произлази да је тужени поступио у складу са одредбом члана 153. Закона о енергетици. Излазио је у сусрет тужиоцу тако што је на његов захтев пролонгирао обуставу испоруке енергије. Излазио му је у сусрет и у погледу одлагања рока за измирење дуга, које тужилац није испоштовао. Отуда не постоји противправност у поступању туженог, а самим тим ни одговорност за штету која би произашла из његових незаконитих радњи.

Неосновани су ревизијски наводи да су нижестепени судови пропустили да примене одредбу члана 170. Закона о облигационим односима. По тврдњама ревидента судови нису поступили по његовом предлогу да прибаве унутрашња акта туженог како би оценили да ли су у конкретном случају запослени код туженог поступили супротно унутрашњим актима којима је прописан поступак и процедура обуставе испоруке електричне енергије.

Према одредби члана 170. Закона о облигационим односима предузеће одговара за штету коју радник у раду или у вези са радом проузрокује трећем лицу, осим ако докаже да је радник у датим околностима поступао онако како је требало. Процедура искључења електричне енергије предвиђена унутрашњим актима је релевантна за поступање радника туженог у оквиру његовог организационог процеса а не за питање односа са купцем електричне енергије. На односе између привредног друштва за дистрибуцију електричне енергије и крајњег потрошача (купца) примењују се одредбе Закона о енергетици, Уредбе о испоруци електричне енергије и супсидијарно одредбе Закона о облигационим односима. Закључењем уговора странке преузимају и дужност да своју обавезу изврше уз одговорност за њено испуњење. Обустава испоруке електричне енергије је предвиђена законом, уредбом и закљученим уговором као овлашћење снабдевача у случају неиспуњења обавезе купца. Према томе, тужени је имао законско овлашћење да обустави испоруку електричне енергије тужиоцу због неизвршених обавеза из уговора. Претходно је испоштовао Законом прописану процедуру тако што је доставио купцу писану опомену и оставио му прописан рок за измирење обавезе. Из наведених разлога, недостављање унутрашњих аката туженог не представља основ за одговорност туженог коју тужилац неосновано заснива на одредби члана 170. Закона о облигационим односима.

Осталим ревизијским наводима се понављају наводи из жалбе које је другостепени суд правилно оценио и дао јасне разлоге за донету одлуку.

На основу изнетих разлога је применом члана 414. Закона о парничном поступку одлучено као у изреци.

**Председник већа, судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић